

הרב ד"ר שמעון בולג ז"ל - קווים לדמותו*

בין עמודי התווך של קהילת יוצאי גרמניה בציריך שבשווייץ היו ר' יעקב (ז'ק) ומרת תרצה (תיאה) בולג. ר' יעקב החזיק לפרנסתו בית חרושת למוצרי הלבשה, אך עיקר עיסוקו היה בצורכי הקהילה החרדית של ציריך, והוא נחשב לאחד מעסקניה הבולטים והחשובים. בזמן השואה שימש מדריך רוחני לפליטים שהגיעו לשווייץ. הוא נחשב לאחד מנציגי תנועת 'פועלי אגודת ישראל' בציריך, עמם הוא קיים קשרים הדוקים. ביתו היה סמל לתורה וחסד, והוא חניך את בני ביתו לחיי "תורה עם דרך ארץ".

בבית יקר זה נולד שמעון בח' טבת תש"ו (11.12.1945), חודשים ספורים לאחר סוף המלחמה. אז לא היה קיים בית ספר יהודי של הקהילה, ולכן בילדותו למד בבית הספר הכללי המקומי. את לימודי היהדות השלים בלילות אצל הרב ווייס, אחד מלמדני הקהילה, ואצל מורו ורבו הרב ד"ר שלמה אהרמן. מאז ילדותו מילאו אותו סקרנות גדולה ואהבת התורה והחכמה במידה יתירה, בכוחן רכש ידע רחב בתורה ובתחומים רבים נוספים. לאחר סיום לימודיו הכלליים למד במשך כשנתיים בשיבת לוצרן אצל רבי משה סולובייצ'יק זצ"ל, מגדולי התורה באירופה. כבר בצעירותו היה פעיל בתנועת 'הנוער האגודתי', וכמדריך הוא השפיע על חניכיו אהבת תורה ואהבת הבריות, ובעיקר עזר בכל מאודו לכל חניך וחניך לנצל באופן מלא את יכולותיו וכוחותיו. במקביל הוא סיים את לימודי הבגרות שלו בהצלחה. בהגיעו לגיל המתאים אף שירת תקופה קצרה בצבא השווייצרי, כפי שחייבו חוקי המדינה.

כשפרצה מלחמת ששת הימים היה ר' שמעון בן 21. זמן קצר לאחר המלחמה עלה לארץ ישראל בגפו. בתחילה התגורר בקיבוץ שעלבים, עבד במשך היום במשק ובשעות הערב למד תורה, ולאחר כמה חודשים עלה לירושלים והתגורר בשכונת בית וגן, בה עסק לפרנסתו בניהול צרכי בית הכנסת הוותיק 'מגדל'. הוא חש צער שלא זכה להגן בגופו על ארץ ישראל במלחמת ששת הימים, ולכן למרות שיכול היה להיפטר מהגיוס מפני ששירת כאמור תקופה מסוימת בצבא השווייצרי - התגייס לצה"ל ושירת בחיל ההנדסה, במסגרתו למד פלסות וחבלה. את חלקו בהגנת עם ישראל וארץ ישראל תרם במלחמת יום הכיפורים, כאשר גויס למילואים למשך כמה חודשים, ועסק בעיקר במלאכה הקשה והמסוכנת של פירוק שדות מוקשים.

* הדברים נלקטו ונערכו ע"י אחיינו הרב משה שוחט בסיוע בני המשפחה וידידים, ותודת מערכת 'המעין' נתונה להם.

חבריו זוכרים לטובה את שירותו במלחמה, והם מציינים כי הוא רומם את מצב רוחם של חיילי היחידה, היה מסור לעזרה לכל אחד, וחילק בטוב ליבו לחבריו חלק ניכר מהמטעמים שהביא עמו מהבית. הנהגתו הביאה לכך שהכול אהבוהו, דתיים כחילונים.

עוד לפני כן, בשנת תשכ"ט, הכיר את רעייתו מרים לבית אנסבכר ממונטריאול שבקנדה, שבאותם ימים למדה ב'מכללת ירושלים לבנות'. השידוך שלהם היה בגדר "ענבי הגפן בענבי הגפן". מרים הגיעה אף היא מבית של יהודים יראים ושלמים. כאשר הקהילה שלהם בקנדה עברה תהליך של רפורמה, אביה, שהיה חזן ומורה בקהילה, התפטר ממשורתיו כדי להישאר נאמן לה' ולתורתו. שניהם, שמעון ומרים, אהבו את ארץ ישראל אהבה עזה, והיו קשורים אליה בכל נימי נפשם. יחד חפצו בכל מאודם להקים בית של תורה בארץ הקודש, למרות הקשיים המלווים את ראשית חייהם של בני זוג צעירים, עולים חדשים שמשפחותיהם נותרו בגולה. כל חייהם ידעו להעריך מאוד את התגשמות חלומם. נאמנים לדרכו של רש"ר הירש - "תורה עם דרך ארץ" - שאפו שניהם במשותף לבנות בית של תורה, אך להתפרנס בכוחות עצמם ולא להישען על תמיכה חיצונית. לאחר חתונתם התגוררו במשך כמה חודשים ביישוב יד בנימין, ובהמשך בנו את ביתם בשכונה שנבנתה אז - 'גבעת מרדכי' בירושלים, בה גרו כל חייהם. הבית נודע כבית פתוח לרווחה לכל יהודי. בבית זה ניתן היה לקבל עזרה גשמית לצד תמיכה רוחנית ונפשית בכל שעות היום.

שמעון ורעייתו השקיעו את כל כוחותיהם בפעילות חינוכית. בראשית הדרך עבדו שמעון ומרים לפרנסתם כאב ואם בית ב'מכון גולד', מכון להכשרת מדריכים מחו"ל ששכן ברחוב הטורים בירושלים. במשך תקופה אף שימש שמעון כמזכיר בישיבת 'קול תורה', ותקופה נוספת עבד במשרד העבודה והרווחה.

במקביל למד שמעון בשנים אלו פיזיקה באוניברסיטה העברית בירושלים. את התואר השלישי הוא סיים בשנת תשמ"ד, בעבודת דוקטור שנשאה את הכותרת 'חשיבה פסיקלית בספרות העברית במאה ה-17 וה-18'. בהקדמה לעבודה הוא מודה להוריו שעודדו אותו לעסוק בנושאים שמעטים העוסקים בהם. נושא זה המשיך וליווה אותו כל ימי חייו, כאשר כל מגמתו הייתה לגלות ולהציג את מכמני החכמה שבמקורות היהדות, וללמד דעת כי גדולי חכמי ישראל שקדו ועמלו גם בסוגיות המדעיות שבתורה. לשם כך הוא טרח בכל מאודו ביצירת גשר בין התורה למדע, בין חיי הרוח למציאות היום יומית, כאשר ברור לו כי בפסגת החכמה נמצאת התורה האלוקית בה עסק בכל רגע פנוי במשך היום.

בין מעלותיו הבולטות של ר' שמעון הייתה מעלת ההכנעה בפני חכמים. משחר ינקותו הוא ידע כי עליו לעשות לעצמו רב, ממנו יקבל תורה ודרכי יראת שמים,

ובעצתו ישאל בכל צומת דרכים. במשך שנים רבות היה תלמידו חביבו של רבי קלמן כהנא זצ"ל, עמו למד חברותא במשך תקופה ארוכה, ובמשך כל חייו ראה בו את רבו המובהק והעריצו עד מאוד. אולם הוא לא היה רבו היחיד - החל משנותיו הראשונות בארץ ישראל קיים קשרים הדוקים עם רבנים רבים, ביניהם רבי שלמה מן-ההר, רבה של שכונת בית וגן; רבי ראובן מרגליות; רבי מנשה קליין מאונגוואר; רבי שרגא שמואל שניצלר - הרב מטשאבא; נכדו רבי שלום משולם וויינברגר מטשאבא; רבי אברהם משי-זהב ועוד רבים וגדולים.

ר' שמעון היה מעורה מאוד בהנהגת הקהילה בגבעת מרדכי, ולמרות זאת מעולם לא הסכים להכרה רשמית בפעילויותיו. הוא מסר בקהילה כמה שיעורים בשבוע, עליהם הוא שקד במשך שעות ארוכות. בני המשפחה ידעו כי ישנם ימים בהם לא ניתן לשוחח עמו, כי הוא עסוק בהכנת השיעורים. גם אחרי עשרות שנים של העברת שיעורים הוא לא ראה את עצמו פטור מהתייחסות רצינית והכנה מושקעת לכל שיעור. מלבד שיעוריו הקבועים הוא היה דורש בבית הכנסת בלילות שבת, והוא דירבן גם אנשים מן השורה למסור שיעורים בלילי שבתות, וכך זיכה אותם לעמול בתורה 'ללמוד על מנת ללמד'. אחרי השיעורים שלהם, בהם כמובן נכח והאזין בקשב רב, הודה מקרב לב והחמיא בכל לב, ובשעת הצורך אף כיוון ותרם מעצותיו כיצד לשפר את השיעורים הבאים.

בשנת תשל"ו פנה אליו פרופ' זאב לב מ'בית ספר גבוה לטכנולוגיה ירושלים, שלימים יכונה 'מכון לב', בהצעה לכהן כמרצה במגמה חדשה להכשרת מורים לבתי ספר מקצועיים טכנולוגיים. מי שהמליץ עליו היה הרב נתן בר-חיים, ראש בית המדרש של מכון לב, אשר הכירו משירותם הצבאי המשותף במלחמת יום הכיפורים, במהלכה התרשם עד מאוד מיראתו הקודמת לחוכמתו ומידענותו המקצועית. ואכן, מאותה שנה ובמשך עשרות בשנים כיהן ר' שמעון בתפקידים שונים במכון לב. הוא החל את דרכו כמרצה, ולימים קודם לראש מחלקת הכשרת מורים עוד לפני שסיים את תואר הד"ר. כאשר קיבל את התואר בשנת תשמ"ד צורף גם כחבר לחבר הנאמנים של המכון. בכישוריו הרבים ובחוש הטכנולוגי שלו הוא היה שותף בכיר בהקמת אתר האינטרנט של המכון. בכל תפקידיו במכון לב הייתה מגמתו להעמיד דור של אנשי תורה ומדע יראי שמים. הוא כתב כמה קורסים, והרבה להפיץ תורה וחכמה בקרב תלמידים רבים.

ר' שמעון ראה חשיבות רבה בשמירה על הצביון הרוחני של מכון לב, ותמך בכל כוחו בחיזוק מעמדו של בית המדרש של המכון. ברבות הימים כאשר התעוררו דיונים שונים על אופיו וצביונו של בית המדרש, ידעו רבני בית המדרש כי אפשר לסמוך עליו שישמיע קול חשוב בהנהלת המכון בעד שמירת הצביון הרוחני וההלכתי של המקום

כפי שהיה בימיו הטובים. רבנים ותלמידים רבים ציינו שר' שמעון היה דמות מופת של יראת שמים, אהבת תורה, אהבת הבריות, דיוק ומקצועיות.

פעילותו בנושאי תורה ומדע לא הצטמצמה רק בין כותלי המכון. הוא הוזמן להרצות בבמות נוספות. במשך השנים ערך כמה ספרי לימוד בנושאי פיזיקה, מתמטיקה והנדסה במקורות היהדות, ופרסם מאמרים בשלל במות כמו 'המעין', 'תורה ומדע', 'הגיון', 'בדד' ועוד, בנושאים הלכתיים-מדעיים כמו 'סוכה העשויה ככבשן'; 'היחס בין גובה הסוכה לאורכה ורוחבה'; הלכות קדוש החודש; 'המדות של רביעית של תורה'; 'הסבר הנדסי של ר' אביעד שר שלום בזיליה מכת"י'; 'הערות לסוגיית הערך המספרי של 'פא' בספרות התלמודית והפרשנית'; 'לקט מקורות לסוגיות ה"חשבוניות" שבמסכת סוכה'; 'מבוא למשנת "ערוגה" ופירושה'; 'שבע הערות מקדימות ללימוד חכמת הטבע' ועוד.

התמחותו הנדירה במתמטיקה במקורות היהדות הביאה את אנשי מערכת 'אנציקלופדיה יודאיקה' (Encyclopaedia Judaica) המפורסמת והוותיקה מארה"ב, לרתום אותו לכתובה מחודשת של הערך 'מתמטיקה' עבור המהדורה החדשה של האנציקלופדיה שיצאה לאור בשנת 2007 ב-22 כרכים.

מעבר לנושאי מדע פרסם מאמרים בתחומים תורניים נוספים, ביניהם ההדרה של 'פירוש ספר יונה' של הרש"ר הירש שהתפרסמה ב'המעין', ועריכה עם הערות למאמר של הרב קלמן כהנא 'השל"ה ויחסו לארץ ישראל' שהתפרסם אף הוא ב'המעין'. מאמר נוסף שנגע בשאלת הלכה ומדע התפרסם ב'אסיא' בשם 'השימוש בשבת במחשבי-כיס בעלי צג של גבישים נוזלים וספרות שאינן בנות קיימא - הערות והארות', נושא חדשני שהוא היה מהראשונים שעסקו בו.

פעילותו בנושאי תורה ומדע הביאה את מערכת כתב-העת 'המעין', מהבימות החשובות של הציבור האמוני החפץ בעיסוק עיוני בסוגיות תורה ומדע, לצרף את ר' שמעון כחבר מערכת רשמי. החל משנת תש"ם בערך נרשם שמו בין חברי המערכת. פסגת יצירתו הייתה הספר המונומנטלי 'ברכות בחשבון', אשר כפי שהגדירו בשער הספר הוא "קובץ דברי חז"ל בענייני חכמת החשבון... עם ציונים ובאורים אשר קראתים בשם ברכת יעקב לעילוי נשמת אאמו"ר ר' יעקב...". על ספר זה הוא שקד ביגיעה רבה במשך שנים רבות, עד לשנת תשע"ז שבה זכה לראותו עולה על מזבח הדפוס בשני כרכים עבי כרס. את מטרותיו בספר זה הוא פורש בהקדמתו הקצרה לספר: "האחת, לעורר תשוקה בלב הלומד להתעניין ולהעמיק בעניינים המובאים בחיבורנו זה, בפרט בנושאים ובסוגיות שאינם בד"כ על שולחן מלכים - מאן מלכי רבנן - באופן קבוע. המטרה השנייה היא לדובב שפתי ישנים ולברר מקחם של רבותינו בהבאת מקורות שאינם ידועים כ"כ, הממחישים עד כמה עמלו רבותינו

בליבון ופירוש נושאים בעלי אופי חשבוני...".

דרך עבודתו בספר זה כמו גם במרבית מאמריו הייתה להגיש בפני הלומד את המקורות בשלמותם בדקדוק ובקפדנות, כשעליהם הוא רק הוסיף הערות הרחבה והסברים מועטים. עמדותיו האישיות מסתרות בצניעות, ואין קולו נשמע אלא מבין חרכי הערות השוליים. הוא הרחיב בהסברים מעט יותר מהרגלו רק מפני ש"ידידים רבים העירו שלדעתם אין להסתפק בהבאת דברי רבותינו בלבד... אלא שיש להוסיף הסברים בעיקר לדרך עריכת החשבונות", כפי שהוא מבהיר בהקדמה.

בהקשר מסוים אמר פעם אחד מגדולי הפילוסופים כי כל הפילוסופיה המודרנית אינה אלא הערת שוליים לאפלטון. דומה כי בענוותנותו הרבה לא ראה ר' שמעון בעצמו יותר מאשר נושא כלים שתפקידו להגיש בפני הלומד את המקורות כדי לחברו הישר לגופי הסוגיות, ולהסתפק בכמה הערות עזר והבהרה, הפניות ומקבילות. בהנהגתו זו הייתה מעורבת גם מחשבה פדגוגית, לפיה על הלומד לבקש את הדברים בעמל וביגיעה ולא לצפות שיגישו לו את הסוגיה לפה בכפית של זהב. מסיבה זו, גם כאשר נשאל מאחד מבני משפחתו וממקורביו לפשרם של דברים, בדרך כלל בנושאים חשבוניים ומדעיים, מכל רחבי הספרות התורנית, או אפילו למראי מקומות לעניין כלשהו, כמעט מעולם לא השיב בצורה ישירה ומלאה על השאלות. הוא הפנה את השואל לרשימה של מקורות, ולעתים גם שלח לו את המקורות בצורה מודפסת, כדי שהשואל יתאמץ וילמד בעצמו את המקורות ללא אמצעי תיווך.

כתיבתו בספרו הגדול מדויקת ומדודה, ספוגת יראת שמים וכבוד חכמים. לכל שער בספר הקדים את תולדות המחבר בכבוד מופלג ובהערכה גדולה. בשיחה בעל פה סיפר פעם על לבטוי הקשים נוכח שגיאות מתמטיות שנפלו לעיתים רחוקות בדברי קדמונים. במקומות כאלו נהג בזהירות רבה ובניסוח עדין מאוד, ללא התבטאות מוחלטת על שגיאה שנמצאה בדבריהם. ביראתו הוא גם נרתע מציטוט של חכמים שלא היו שומרי תורה, והוא מפרט את שיקוליו בהקדמה. לעיתים רחוקות נהג כדברי ספר חסידים שלא לצטט 'בעל חטא', אך לרוב הוא נהג כפי העמדה ששמע מפי רבי זלמן נחמיה גולדברג זצ"ל לפיה דווקא עדיף להביא ממקורות אלו בשמם, שכן גם נשמות אלו עברו את תיקונם, והבאת הדברים בשמם בספר תורני עשויה להביא לעילוי נשמותיהם, ואולי דווקא דבריהם הנכונים עשויים להיות חלקם הרוחני בעולם הנשמות.

בשנותיו האחרונות, עוד לפני שיצא לאור הספר 'ברכות בחשבון', החל לשקוד על כתיבת ספרו 'ערוגת הבושם' על ענייני ערוגה שבמסכת כלאים. גם בספר זה הפליא לעשות בעיון בסוגיות המורכבות של ענייני ערוגה הקשים, תוך שהוא מוסיף תרשימים מתמטיים והנדסיים מאירי עיניים. הספר כולל עיונים ומסקנות שהגיע

אליהם בלימוד משותף של שנים רבות עם מורו וידידו הרב קלמן כהנא זצ"ל בסוגיות אלו. לדאבון לב, הוא לא זכה להשלים את ספרו, ובימים אלו עובדים בני המשפחה על השלמת הספר עד ליציאתו בעז"ה לאור עולם.

לצד עמוד התורה עומד העולם על שני עמודים נוספים, עמוד העבודה ועמוד גמילות חסדים. גם בית משפחת בולג עמד על שלושת עמודים אלו. כמסורת בית אבותיו יוצאי אשכנז היה ר' שמעון ירא שמים מופלג ודקדקן במצוות. הוא מעולם לא צעד או פעל לפני שחשב מה דעת התורה בעניין. כל דיבור ופעולה לוו במחשבה ובתכנון מדוקדק לפרטי פרטים. כל הנהגותיו היו מחושבות ותואמות לשולחן ערוך ולמסורת בית אבא. הוא שמח עד מאוד בקיום המצוות בהידור רב. אחייניו סיפרו כיצד ברקו עיניו כאשר הצליח לסדר את סוכתו כדעת ה'חזון איש'. עם זאת, הוא לא נגרר אחר חומרות חדשות שלא נהגו בבית אבא. לא פעם נשמעה ממנו אמירה אירונית כי כיום כל נער שרואה ב'משנה ברורה' ש'בעל נפש יחמיר' בטוח כי מתכוונים אליו. הוא הראה כיצד נהגו אבותינו למעשה בהלכות רבות, וראה כגאווה יתירה את הניסיון להחמיר יותר מהם.

תפילתו הייתה נערכת כמונה מעות וכבן המתחטא לפני אביו. יוצאי אשכנז ידועים בתפילתם המאופקת והמחושבת, ולמרות זאת העידו מתפללי בית הכנסת כי תפילתו הנרגשת ארכה זמן רב, ולאחר התפילה נראתה לחלוחית דמעה בעיניו. לא היה לו נוח כאשר הבין שממתנים לו כדי להתחיל את חזרת התפילה, ולכן נהג לפעמים להוריד את טליתו מעל ראשו כדי שיתחילו בחזרת הש"ץ, אך בפועל המשיך בתפילתו. במשך כל התפילה עיניו היו מרוכזות בתוך הסידור.

גם בשיעוריו חשו ביראת השמים שלו. כאשר החל פעם במסירת שיעור ולא כל המשתתפים הגיעו, הציגו לו להמתין מעט. אך ר' שמעון סירב בטענה שאם נקבע זמן לשיעור, הרי שבאותו הזמן נכנסת גם השכינה, ולא יתכן שנניח לה להמתין...

ר' שמעון לא הסתפק בארבעת חלקי השולחן ערוך. בצניעות מופלגת ובהסתרות על גבי הסתרות הוא הפליג בהנהגות קדושה ויראה. לאחר הסתלקותו נודע כי במשך עשרות שנים היה מקפיד על טבילה בכל יום, זאת עד לתקופת הקורונה בה נעשה הדבר מסוכן, ובתקופה זו נצמד בדקדוק לכללי הבריאות הנדרשים. ר' שמעון ורעייתו חפצו בהשראת השכינה בביתם, ועל כן למרות שביתם היה פתוח לכל יהודי, הם הקפידו לברר בעדינות האם בהכנסת אותם אורחים או אורחות תישמר טהרת הבית כדבעי. למרות מסירותם העצומה לכל אחד ואחת, הם דרשו בנעימות לשמור בבית על כללי הצניעות. ביתם היה מופת לטהרה ולקדושה, לשמירת הפה ולאהבת ישראל, וכל מי שביקר בביתם יכול היה לחוש את השראת השכינה בבית.

עמוד החסד תפס מקום מרכזי בחייהם של ר' שמעון ורעייתו, ובכל יום מחייו

הוא הקדיש זמן רב להתמסרות למען הזולת. הוא לא החזיק טובה לעצמו, וחלק מחוכמתו לכל שואל. רבים פנו אליו בשאלות בסוגיות מדעיות ובתרגום מונחים לועזיים, והוא בטוב לבו השיב בסבר פנים יפות ביסודיות ובענייניות. כך הוא זכה לעזור בתרגום המהדורה החדשה של פירוש רש"י הירש לתורה, ובתרגום ספרי רבי יצחק ברויאר. אך הצטיינותו ב'בין אדם לחברו' לא הייתה רק ב"אזור הנוחות" שלו - בית המדרש - אלא גם במישורים רחבים יותר.

כאמור, מאז הקמת ביתם, פתחו ר' שמעון ורעייתו את דלתות ביתם לכל אדם. מאות אנשים זכו להתארח בכל הכבוד בביתם, בשבתות ובחגים כמו גם בימי חול. הם לא בדקו בציציותיו של אף אחד, וכך נכנסו לביתם אנשים מסכנים, גם כאלו שחברת בני אנוש מתרחקת מהם בדרך כלל.

עשיית הצדקה של ר' שמעון הייתה בהיקפים בלתי מצויים. נזקקים רבים, מוסדות וארגונים, מצאו אצלו אוזן קשבת לצרכיהם. אך ר' שמעון לא הסתפק במתן צדקה לאנשים שבאו אליו. הוא טרח בגופו ובזמנו להגיע לביתם של נדכאים וחולים, והעניק להם כספים רבים בחן ובאדיבות. במקרים רבים-מספור הוא עשה זאת בהצנע לכת, ובלי שאותם נזקקים ידעו על תרומתו. הצדקה המעולה ביותר, כפי שידוע מדברי הרמב"ם, היא לא להסתפק במתן ממון אלא להעמיד בידי האדם כלים כדי להתפרנס בכבוד בכוחות עצמו. ר' שמעון דאג רבות למציאת מקורות הכנסה לצעירים ולמבוגרים, ולעתים אף השתתף כספית עם בעלי עסקים כדי שיעסיקו מכרים שלו בדרך של כבוד. חיבה מיוחדת הייתה לו לבוגרי ישיבות ששירתו בצבא, בעיקר חיילים בודדים, והוא תרם סכומים גדולים לעמותות שתומכות בחיילים אלו.

חוכמת אדם תאיר פניו. מאור פניו של ר' שמעון המיס לבבות, ולא היה אדם שנתקל בו שלא קיבל חיך או איחול ברכה. הוא לא הבחין בין מבוגרים לצעירים, בין שומרי מצוות לשאינם, ואפילו למנקה הרחובות איחל בכל יום "בוקר טוב". ילדה שהתגוררה בסמוך ביקשה תמיד לצאת מהבית כמה דקות לפני בוא ההסעה, משום שבאופן זה היא תספיק לפגוש את הרב בולג שאומר לה בחיך "בוקר טוב".

ישרותו הייתה לשם דבר. כאשר ביקש למכור באופן פרטי את ספרו לכמה לומדים, התקשר לאחד ממכריו שממנו ביקש להפיץ את ספרו, ושאלו האם הוא יכול למכור גם בעצמו או שהדבר עלול לפגוע בהכנסותיו.

מיוחד היה במידת הכרת הטוב שלו. בתקופת הקורונה הארוכה התקיים מניין קבוע ברחוב בסמוך לביתו. לאחר שהחיים החלו לשוב למסלולם, ביקש ר' שמעון ממארגן המניין לעלות לביתו. הוא הושיבו במאור פנים כאשר על השולחן מונח בקבוק יין מהודר עם קערת כיבוד, וביקש לעשות עמו 'לחיים' לאות הכרת הטוב על דאגתו למניין במהלך אותה תקופה.

כאהרן הכהן בשעתו לא ראה ר' שמעון פחיתות כבוד ברדיפה אחר השלום. כאשר שמע על מקרה של מחלוקת קשה המלווה בפגיעות הדדיות בין שני אנשים שהכיר ערך כמה טלפונים עד שהצליח לשכנע את השניים להשלים ביניהם, והוביל את הדבר בדאגה עד להרגעת הרוחות.

בשבועות האחרונים לחייו חש ר' שמעון חולשה כללית, אך לא היו סימנים המבשרים את הבאות. ליל שבת קודש, אור לכ"ז אייר תשפ"ב, לאחר שחזר מבית הכנסת והתיישב על כסאו בכוונה לערוך את הקידוש, התמוטט על הרצפה ונשמתו עלתה בסערה השמימה. הלווייתו התקיימה במוצאי שבת. הספידוהו הגאונים רבי איסר קלונסקי רב השכונה, רבי משה מרדכי פרבשטיין ראש ישיבת חברון, רבי עזריאל אויערבך, רבי שמואל יצחק יעקב ויינברגר אב"ד טשאבא, אחיו רבי דניאל בולג וגיסו רבי לייבוש אולמן. הרבנים עמדו על מעלותיו הכבירות, על השקעתו רבת השנים בחלקי התורה שמעטים העוסקים בהם, על מעשי הצדקה והחסד הנדירים שלו יחד עם רעייתו מרים תבלחט"א. מאות ממכריו ומשכניו ליוו אותו בדמע בדרכו האחרונה לבית החיים בהר הזיתים.

אין ראוי מלסיים בדברים הבאים. כל מי שהכיר את ר' שמעון ידע כי הוא לא אז ללא ספריו של הרבי מאוז'רוב בעל 'אש דת' ו'באר משה'. בכל הזדמנות הוא חזר על דבריו של הרבי, וצילם והפיץ מחידושו. כל בן משפחה זכה לקבל פעמים רבות דפי צילומים מספריו של הרבי. מה פשר חיבתו העצומה של ר' שמעון לכתבי הרבי מאוז'רוב? דומה כי קשר עז זה עשוי ללמדנו על מסתורי הנפש הטהורה של ר' שמעון. במוקד תורתו וחידושו של הרבי עמד הציר המחבר בין שלוש האהבות הגדולות: אהבת ה', אהבת התורה ואהבת ישראל. כמעט בכל נושא ועניין הגיע הרבי לשורש הדברים - חיבתו של ישראל. האדם לא יכול להגיע לשלמות ללא התכללות עם כל חלקי העם, קרובים עם רחוקים. לא ייפלא אפוא שר' שמעון מצא את מקומו בינות דבריו הקדושים של הרבי - אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה שאהב ר' שמעון את ה', את התורה ואת ישראל, בוז יבוז לו.

יהי זכרו לנגד עינינו, וה' יזכנו לדבוק באורח חייו המופלא והמרומם.

